

Nr 50.

Av herr **Mannerskantz** och herr **Andersson, Emil**, *angående omläggning av statens upphandling av fisk.*

Konsumtionen av fisk inom landet lämnar tyvärr åtskilligt övrigt att önska. Den torde dock ha stigit något under senare år tack vare en intensiv propaganda, som väsentligt vidgat förståelsen för och uppskattningen av fisk som människoföda. Även en jämnare tillförsel i förening med en smidig distribution har gjort sitt till för att väcka och underhålla en växande efterfrågan på sill och fisk i skilda delar av vårt land. Ännu återstår emellertid åtskilligt att göra i den vägen, och det synes oss, som om man i detta avseende kan ha vissa berättigade anspråk på aktivare medverkan från i första hand de statliga verk och inrättningar, som äro i behov av svenskfångad fisk.

Särskilt gäller detta våra militärförläggningar. Det har gång efter annan framhållits vilken stor betydelse för avsättningen av vår fisk det skulle hava — både för tillfället och för framtiden — om regementena i större utsträckning köpte fisk för utspisningen. Den relativt ringa utsträckning, i vilken fisk numera förekommer till och med vid de västsvenska regementena, står icke i proportion till vare sig varans prisbillighet, goda smak och höga näringsvärde eller till det berättigade kravet på en mera mångsidig sammansättning av kosten och det lika berättigade önskemålet att vinna ökad avsättning för fiskets produkter.

Det nuvarande upphandlingssystemet medelst entreprenadförfarande verkar sannolikt onödigt återhållande på regementenas fiskinköp och bör därför ersättas med en mera tidsenlig anordning. En firma, som åtagit sig att på entreprenad leverera fisk till ett truppförband, kan näppeligen göra detta med mindre än priserna nått en viss låg nivå, och det är föga troligt, att detta inträffar medan varan är alltigenom förstklassig eller då fisk skulle vara särskilt välkommen och värdefull för militären som omväxling i den dagliga kosten. För övrigt erbjuder denna upphandlingsordning oss fiskare påtagliga nackdelar, bland annat därför att den fullständigt i onödan bidrager till att hålla auktionspriserna nere och icke ger regementena fria händer att köpa t. ex. makrill, när den är verkligt förstklassig och proportionellt ändock icke dyrare att anskaffa än något annat likvärdigt livsmedel. Med nuvarande upphandlingssystem kan det även inträffa, att en firma kan bli frestad

att för leverans av fisk inköpa utländsk fisk som står att få för billigt pris, utan att kronan därför får sina kostnader reducerade i motsvarande mån.

Ur flera synpunkter förmånligare för såväl försvaret som oss fiskare synes det vara, att våra regementen slöte sig samman om en viss uppköpare, som i Göteborgs fiskhamn eller annorstädes bevakade deras intressen och verkställde inköp efter regementsintendenternas önskan och direktiv. Ett dylikt förfaringssätt tillämpas sedan åtskilliga år tillbaka av bland annat Restaurangbolaget i Göteborg som ansett med sin fördel förenligt att vid fiskauktionerna hålla en egen uppköpare. Därigenom skulle uppnås att man fick garanti för att fisken vore fullt färsk och av prima kvalitet. Regimentena kunde därigenom bliva förvissade om att få fisk oftare och vid för dem passande tillfällen tack vare en kontinuerlig övervakning av tillförseln och ett vaksammare utnyttjande av dess möjligheter. Då på detta sätt enbart fisk av bästa kvalitet skulle komma till användning vid utspisning, skulle en dylik utspisning också komma att verka som en god propaganda för ökad användning av fisk. Genom detta förfaringssätt skulle ökad garanti vinnas att kronan icke behövde betala ett pris som icke står i proportion till det pris fiskarena erhålla. För oss fiskare tillkommer dessutom den betydelsefulla omständigheten, att en upphandling på detta sätt skulle öka efterfrågan på fisk.

Med hänvisning till vad sålunda anförts hemställes vördsamt,
att riksdagen ville besluta att i skrivelse till Kungl. Maj:t anhålla om utredning rörande omläggning av statens upphandling av fisk på ovan angivet sätt och vidtaga den åtgärd som därav kan föranledas.

Stockholm den 22 januari 1940.

Axel Mannerskantz.

Emil Andersson,
Jäger.